

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw spróony
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnny
Přez spań měrnny
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

↳ Sserbske njeđzelske lopjeno. ↳

Wudawa so kóždy šobotu w Šmolerjez knihcizisčezetni w Budyschinje a je tam ja šchwórtlětnu pšchedplatu 40 pj. dostacž.

Sswjatkki.

Cfes. 2, 19—22.

Sswjatkki su narodny džen kšhesćiziansteje zyrkwje. Kšhesćiziansta zyrkej je wopšhijecze tych, kotřiž do Khrystuša, šwojeho Anješa, wěryja a chzedža pšhes njeho šbóžni bycz. To so nam we wschelakich pšhirunanjach we šwjatym pišnje rozjašnja — wón ta głowa, my te stawy. Dženka jo šlyšchimy pšhes pšhirunanje i twarom.

Kšhesćiziansta zyrkej na semi — Boži templ!

1. Khrystuš — różkny kamjeń;
2. Kšhesćizienjo — twarške kamjenje;
3. Boži Duch — twarški mišchr.

1. Hižom templ w Jerusaleme bě šnamjo teje wěrnosće: Šmejna je Bože wobudjenje w Duchu a wopravdže. A hdyž so rěczy wo różkny kamjenju hižom w starym šlubje, je pokasane na Khrystuša, kotrehož drje su čezklojo — wyschšchi teho luda šaczišli w jeho kšhižowanju, kotrehož pak je Bóh wušwolil pšhes jeho horjestacze. Žadny drugi grunt nihto šalozicž njemóže, kšhiba tón, kiž je šalozeny, kotryž je Jesuš Khrystuš. A šhto je naš na tónle różkny kamjeń pokasał? Čzi japoscholi a profetojo, kotřiž su pšhes šwoje mózne šwědczenje tu wěru w naš wubudžili. Šsrijedžisna jich wučžby je: Njeje w žanym druhim ta šbóžnosć, njeje tež žane druge mjeno čłowjekam date, w kotrymž móhli šbóžni bycz, hacž jeno to mjeno Jesuš. Š Jesušom šteji a padnje tón twar. A tež pšchi

duchowškim, pomolanškim, wošadnym, zyrkwinskim žiwjenju — wutorhnyesch-li Khrystuša, potom žyly twar šboža, nadžije padnje — potom žane šwjatkki wjazy njejšku. Tehodla je tak wjele nješbožownych mandželstwom, nješbožownych šhubjennych čłowjekom, tehodla tak wjele hidženja, šwady, roškory, šadwělowanja, dokež čłowjekajo Jesuša pušcžza jako różkny a šalozkny kamjeń nadžije, wěry, lubosće.

Šaj, dyrbi-li š šwjatkam pšhincž, kotrež naš wschitkich šwjecža a posbėhaju š templu Božemu, potom dyrbimy jako kšhesćizienjo šebi wušwolicž Khrystuša ša šalozk našeho žyłego žiwjenškeho smyšljenja.

2. Na różkny kamjeń šluscheja twarške kamjenje a wone su žive kamjenje pšchi templu Božim na šwěcze: či kšhesćizienjo. Šjane to pšhirunanje: Š kamjenje šamane, pšhinoschene, nutššafadžene, hromadušwjafane — roščazny twar. Šsrael bėšche přenja škala, hdyž so šamachu: wschelake rjane dobre kamjenje. Tola tak nětko? Ša škala pušta leži a na šěpšche čžakny čžaka. Bóh je šebi druge škaly pštal a wuryl: pohanški šwět, niž kaž by židow šazpicž chžyl, ně, woni su so šami wušamkli. A my njejšmy hosczo a podrožnižy, ale bėrgarjo i tymi šwjatymi a Boži domjazy. Šodrožnižy, zušbnizy žaneje domišny, žaneho prawa nimaja. My jo mamy wot pšhironženja. Hižom we šwjatej kšhčenizy my to domjaze prawo dostawamy a potom ta powjesč našeho prawa dale šlinczi. Šbóžnik dawa pohanam měr předomacž pšhes šawoła, dawa jim šastupicž do štemplu zyrkwje, hdyž su i tymi šwjatymi bėrgarjo hnadny, i tymi bratrami ša šlidom šboža

bedža, Boga česajo jako gospodarja. My pa, kiž bmy hižom we swjatej křećenizy na Khrystuša jako rózny kamjen twarjeni, — sčto chzylj so wot njeho wottorhuncz? My, kiž bmy wot džeczatstwa Boži mēr a bērgarške prawo swjatyh wužiwali — chzylj my sašo zusbnižy a hoščjo bycz w Božim domje, jeho šhromadžinny wopusčezicž, jeho słowo puščezicž?

Ne, swjatkki su! Tež wy, jako žive kamjenje, nawačze so, so byščezje duchowna křeža byli!

s. Čzinimy-li po tym, potom može so tež dopjelnicž, sčtož naša epistola praji w 21. a 22. sčt., „na kotrymž to žyke twarjenje hromadu swjasane roščje k swjatemu templu w tym Knjesu, na kotrymž tež wy sobu swarjeni sčje k Božemu wobudlenju w tym Duchu.“ O kak nufny je swjaty Duch jako twarški miščtr templa Božeho na křeče!

Sčto dha je ta mōz, kotraž jenotliwe kamjenje pschihotuje, na twarške mēstno swjese, na rózny kamjen položi? Kotraž twarjenje hromadže džerži, twar wožiwja, k Božemu wobudlenju čini? Duch je byče žyrtwje, kotrež twarjenju jeho snamjo, templej jeho swětlo, domej jeho porjad da; wōn, tōn twarški miščtr, kiž je twar wodžik, dale wjedł a dženska hiščezje tak čini.

Abow druhim pschirunanju mōžemy prajicž: Sčto je ta wošoba, kotraž hoščji a zusbničow pschiwjeduje a k fastupjenju do Božej gmejny pohnuwa? Kotraž fastupjazym bērgarški list podawa — jich k tym domjazym pschitowaršča? „Budžezje swēni bratsja mjes sobu!“ — jich Jesusej podba, „džeržezje so teho, potom derje pōndžezje“ — jich k temu Wōtzej horkach hladacz wuczi: „Modlčezje so, nadžezje so hiščezje rjenšcheho templa horkach!“ To je Duch, pschetož wschitko modlenje ma so stacz w Duchu a wo prawdže, dokelž wōn wutrobje powučenje, wabjenje, wobstajnosč dawa; wōn je twarški miščtr, dokelž na wutrobach čłowjekow jako nad žyłosčju skutkuje, jim rošč dawa horje k wottynjenemu kōnzej.

Sčto sadžewa, so by so to pschirunanje dopjelniło? Swjatkki su! Wōjczje, pschetož wschitko je hotowe. Je-li tu wēra, pošluschnosč, radošč k dobremu, rošbudženosč, křutnosč křešćizjanskeho křodženja — derje, potom može so poradžicž. A to čze swjaty Duch w naš wschitkich skutkowacz, hdyž jeho pschimosmjemy a jemu skutkowacz damy. Dženka je narodny džēn žyrtwje. O so byčmy psches njeho, teho Ducha, s nowa narodženi byli k žiwjenju w swětlo! Potom słowo s bliska a s daloka — jena gmejna, jedyn Boži templ roščje, so napscheczjwo hibajo k wēcznemu dokonjenju.

Samjen.

Alój sažok.

Čes. 2, 20.

Sa bmy psches Khrysta krawne rany
Tōn prawy sažok namałak;
Troscht druhj njeje namałak,
So bych so we nim sadowak.
Tōn sažok wēcznje wostanje,
Sdyž wschitko druhe sahinje.

To je ta wulka wēczna hnada,
Kiž k wumyhlenju nihdy njej;
To je ta šmilnosč a ta rada,

Kiž woła k temu hrēchnikej
A hrēchnika tež lubuje,
Njech pschidže abo njepschidže.

Bōh njeda so nam wēcznje šhubicž,
Psches Khrysta wschitkim pomhacz čze,
A šmilnosč da we Šsynu lubicž,
Šsyn tehodla našch Šbōžnik je
A kapa stajnje s lubosčju
Tak mōznje wo tu wutrobu.

O hlubokosč, kiž wschitke škōščje
Psches Khrysta šmjercž je pōžrjela,
Sa potajam so do šmilnosče,
Dha mje tu ničjo njetama.
Sa spuščezam so na Khrystuša,
O šama šmilna dobrot!

Na Šbōžnika čzu swēru hladacz,
Mam k njemu moju nadžiju,
Wōn njeda mi tu trosčta tradacz;
Sdyž hrēch mje kuša w šwēdomju,
Dha widžu Božu wutrobu
A bjes pschestaczja dobrotu.

Na tymle sažoku čzu wostacz,
Kaž dolho žiwjenje tu mam;
Bōh daj mi swoju hnadu dostacz,
So tajki sažok sahowam;
Dha s wjekełosčju spēwam ja:
O šama šmilna dobrot!

Wulka swjatkowna podawisna.

Sčtož je so na swjatkki stalo, mjenuje so w starym a nowym testamencze Božeho słowa wuleče swjateho Ducha. Šižom Šraelskemu ludu Bōh tōn Knjes psches swojeho profetu Sesajasa (44, 3) šlubi: „Sa čzu wodu wuleč na lačnyh a rēki na šuchich; ja čzu wuleč mojeho Ducha na tvoje šymjo a moje žohnowanje na tyh, kiž po tebi pschidju.“ Psches swojeho profetu Soela (2, 28) pschipowjeda Bōh tōn wulki podawł, kiž dženska swjeczimy, s tymi słowami: „Sa čzu wuleč wot swojeho Ducha na wschitko čžko.“ A profeta Sacharja (12, 10) w Knjesowym mjenje předuje: „Na Dawitowy dom a na Serusalemškich wobudlerjow čzu wuleč Ducha hnady a modlitwy.“

Tež w nowym testamencze tušamu rēč namałamy. W Sap. št. (2, 33) swjaty Pētr na swjatocžnicžku šamu takle rēči: „Dokelž je Sesuf psches prawizu Božu powyščeny a dostak šlub swjateho Ducha wot Wōtza, dha je wōn to wulał, sčtož wy nēk widžicze a šlyščicze.“ A swj. japosčtol Pawol mjenuje we swojim liče na Tita (3, 5—6) swjatu křećenizy „kupjel noweho narodženja a wonowjenja swjateho Ducha, kotrehož wōn bohacze na naš wulał je psches Sesom Khrysta, našcheho Šbōžnika.“

Tak rēči žyke swjate pišmo wo pōšlanju swjateho Ducha, kaž je so na swjatkki stalo a so hiščezje pschezo stawa, jako wo wulečju. A to je pschirunanje, kiž je wot wody abo desčezjika wsate. Niz jako by swjaty Duch w tajkej swontownej podobje wody abo desčezjika s njeja pschikhadžak, ale jeho snutšowneho skutkowanja dla je wo nim prajene, so so na křešćizjansstwo wuliwa. Pschetož jako desčezik do semje sacžehnje a jej mōz dawa, so dobre plody nješe, tak je tež s tutym hnadnym desčezikom. Seho mōz so dženska wjazh, kaž přenju swjatkownicžku, w swontownych džiwach a snamjenjach njepokafuje, ale najpředy snutšownje na wutrobach a

potom halle swonkownje w płodach wěry a w žiwjenju wěriaznyh. A tehodla, sčtobž chze jeno se swojima woczomaj něščto wulke widžecž, tón njemóže prawje swjatki swjeczicž; sčtobž pa na to ledžbuje, sčtož Bóh na wutrobach cžłowjekow k jich sbóžnosći čini, a chze šam rad tajkeho hnadneho skutka džělomny byčž, tón je k něččičěmu wyšokěmu swjedzenju derje pschihotowany. A wo tajke pschihotowanje chzemy wschitžy teho knjesa pokornje prošycž.

Jene swjatkowne ranje.

Esłóncžny blyščecž a powětr rózownika šlusčataj k swjatkownemu swjedzenjej; kóžde město a kóždy dom psychi šo se selenymi hałosami, kotrež postrowy k čerstweho lěša pschinosčuja.

Jene ranje druhi džěń swjatkow běšče wurjadnje rjane wjedro, a radosčiwje žokmjachu šo měščćenjo se swojich murjom, šo bychu pschirodu wužiwali; wjetščina k nich njemějšče satomdženje zyrkwje ša njeprawo, dokelž bě teho mēnjenja, šo je přeni džěń swjatkow pobožna došč byla. Duž zyrkwje jara próšdne wostachu a swony dawachu šwoje jašne pscheczelne šynki podarmo blyščecž.

Zyle jenotliwje šedžachu nutri kemsčerjo we swojich wyšokich zyrkwinskich stolach a šo wčipnje wohladowachu, jako po tamjeitnej šhódbje mjelčite bliženje krocželow šabšychachu. Šchromje a šo na stary pschedesččnik šepjerajžy bližěšče šo mloda blěda holecžka šydlaj, hđžež hišččže ničtó njěšedžěšče.

Bě to šhuda šchwalcža, kotraž běšče žyly tydžěń pilnje džělała. Wona bě wutrobnje wješela, šo móžěšče wotpocžinš ja cžělo a dusču w pokojnym Božim domje namafacž. Šako šo dusču pošehowaze šynki byrglow swjatocžnje psches zyrkej žokmjachu, štykny wona ruzžy k modlitwje, šo chžył jej Bóh šwoje žohnowanje šđeržecž.

Duchowny přědowasčje wo šłowach: „Šytajče najprjedy Bože kralestwo a jeho prawdosčž, dha budže wam to wschitko pschidate.“ Šaž trosčtne šłowo klicžěšče přědowanje do wucha šhudeje šchwalcže. Wěšo pomyšli wona na šwoju štwicžku, ša kotruž bě hižom dwaj měšozaj najěńšti pjenješ winojta. Š wótkal dyrbješče tale wulka šumma pschicž? Šola šebi wona pschewesja, šo nočže w zyrkwi na šwětne starosčže myšlicž, ale wopravdže najprjedy Bože kralestwo a jeho prawdosčž pntacž.

Šako běšče šo pod žohnowanjom přědarja hišččže prawje nutrije modlika, wopusččži zyrkej a nastupi domojpucž. Še špobžowanjom pytny, šo ju hižom pola zyrkwinskich durjom stary wošebny knješ nadpadnje wobkědžbowasčje, potom ša nej džěšče a tež šti ššhody k jejnej štwicžžy, pod tšěchu ležazej, horje pošupowasčje.

Wona wotewri štwicžžyne durje, k tym dobrym wotpohladom, šo by zušbnikaj cžěmny pschedsal pošwětkiła. Ššches to bu pohlad do šnutsčowneho štwicžki móžny; to pał mějšče wulžy lubošny a pošojny napohlad. Šokno běšče ščěroko, wotewrijene a pošticžěšče wuhlad do ščtomjaznyh wjetščłow, w kotrychž ptacžki wješele čžitotachu; brěšowa hałožka tworješče šelenu křonu nad malej Božej martru, kotraž na blidže, k běšym rubom pschikrynym, štejšče. Šhudoba wěšo se wsčěch kucžikow hłabasčje, bě tam jeno jenicžki štol a mały stary kanapej šarunasčje ložo; ale cžistosčž štwicžki tola pschijomny šacžišččž čžinjješče.

Wošebny stary knješ ščahny šebi kšobuł a bližěšče šo Božej martrje.

„Dowolče mi, luba knježna, šo šmēm šam tudy šwój swjatkowny dar pošožicž; ja tu mały šummu runje w tym wokošniku dostach, jako chžyč le mšči hičž, a šebi hnydom pschewesach, ju jenej poštrebnej modlěžny daricž. Šyrkej běšče tał próšdna,

šnano Šaš tehodla hnydom pytnyč, pschi čžimž šo mi ššda, šo šče šhuda.“

Ša tele pschecželnawe šłowo wotmolwi mloda šchwalcža jeno k placžom, potom wotewri ššepjetajo pjenježny list, — w nim ležachu wjazore pjecžhriwnowske papjeru, kotrež jejny najěńšti dolh dospolnje ktrjachu. Šona chžyšče ruzžy šwojeho dobročžela wosčicž, ale wón temu wobarasčje a džěšče: „Ša džě jeno čžinjach, ščtož je moja ššesčžijanska pschikšusčnosčž; ale w prawym cžasbu dawacž móž, to wobradža Bóh.“

F.

Ššesčžijanska njebojasnosčž.

Šokolo lěta 1700 njebě we Šürttembergškim kraju, wošebje na wójwodowym hrodže w Šuttgarče, wjele rjaneho widžecž. Njeměra a bjesšóžnosčž šo tam rošščěrješčtej a horštku pobožnyh njebě jara widžana. Šulki pohórščk dawasčje loškomyššne žiwjenje wójwody Šberhardta Šudwiga (1693—1733) a jeho „pschecželnizny“ Šilhelminy k Šraveniž, kotrež běšče móž a prawo šobutnježetki pschiswolik. Šola běchu tež mužoj, kiž bjese wsčjeje bojosčže šwój hłób ša prawo a prawdu šběhachu, hajšamto šwoje žiwjenje na to wažichu. Šole placžěšče wošebje wo dwórškim přědarju Šedingeru, ale tež wo jeho našlědniku Šamuelu Šrlšpergeru.

Tuton pošlěšči bu w lěče 1713 šarať w Štettenje, běšče ša křotki cžas dla šwojeje njewščědneje šřěčnimosčže šedžbliwosčž wyšokich knješow na šo ščahnył a bu hižom w lěče 1714 ša dwórškeho přědarja do Šuttgarta pošowany. Šu wón najprjedy jara wobhladuwje a šahodnje přědowasčje, šo šebi k nim roššypał njeby, wošebje niz k wójwodu, šam pschi šebi pał by husto na to „Šabel“ šdychnył, kiž jeho wsčudžom wobdawasčje.

Duž w lěče 1717 šławny profesor Šugust Šermann Šranka k Šalle psches Šuttgart pucžowasčje a njeđželu rano w hrodowškej zyrkwi Božu šlužbu wopšta, w kotrež runje Šrlšperger přědowasčje. Šranka bě šo k nim w Šalli hižom psched lětami ššnał a wón bě wot Šranki nawuknył, wutrobnu žiwu pobožnosčž hajicž. Šranka šo tež nad rjanym přědowanjom, kiž Šrlšperger džeržěšče, wješelesčje, to pał jeho jara mjersasčje, šo bě tuton dwórški přědar tajki šahodny a mjelčaty napšchecžiwu wsčěm tym hrošnosčžam a njeušnosčžam, kiž šo w jeho blisčosčži, na dworje a pola wyschšich ludži ščěrjachu. Duž džěšče wón po kemsčenju k njemu a džěšče: „Ša šlyšchu, luby bratsje, šo šu tvoje přědowanja žyle ewangeliške, ale hrěchow wójwodoweho dwora šo ty ani njeđótknjješ. Ša du tehodla, tebi w Božim njenje rjež, šo šy ty němny poš (Šes. 56, 10), a je-li šo šo ty njewobrocžišč a njebudžěšč jako ššawny wučet prawdu na kłěžy šhostacž, budžěšč ty šatamany pschi wsčěm šwojim prawym pošnacžu!“ Šute wótre a šmužite šłowa na Šrlšpergera hšuboki šacžišččž čžinjachu. Šě, němny poš nječhasčje wón tola byčž, a duž hižom bližšče přědowanje na to wuži, šo šwojej trubje jašny šynš da a bjese wsčjeje bojosčže na jašne wasčnje hrěchi bjesšóžneho hrodu wotkry.

Šad tym šo pał wójwoda tał roššněwa, šo budžišče pschi šamym, kaž šo teho pošdžiščo wušna, šwojeho pošutneho přědarja na kłěžy šatšelik. Ša měšče po přědowanju da jemu pošjedžicž: Šeno hišččže jene tajke přědowanje trjeba džeržecž, dha jeho wójwoda wobškorži, ščtož by jemu na žiwjenje ščlo. Šrlšperger pał křuty wosta a šwojemu knješej wotmolwi: Šasad wšacž ničžo njebudu, a duž njech wójwoda šo mnu čžini, ščtož šo jemu špodoša. Ša to jeho šajachu a k šmjerečži wotšudžichu. Duž šo wón šwoju žonu prasčesčje, ščto by ta k tej wěžy mēniła. Ša pał jemu wotmolwi: „Šuby mužo, tvoja šmjereč mje a naju džěčži do najwjetščeho hšbjensčwa štorčži, tola pał

eže Bože dla proschu, so njeby prawdu saprěf, hewaf by Bože poklecze na nini a mojich džěczech ležalo." Potroschtowanu f tutymi smužitymi słowami da tehodla wójwodze prajic, so je wschědnje hotowy, fwoju hłowu dac. Tutón tež na měsce fmiertny wufud napiša a jón tajnemu radziczelej se Schütz pschepoda, so by jón podpifał. Ale na tym namaka wón tež muža, kiž so njebojesche. „Tu je, knježe“, wón džěsche, „moje sastojuństwo, wsmicze jo, krawatnu winu ja njepodpifał.“ A f tym fwoj mječ do wójwodoweju rukow položi. Tón pak tola fwojeho přenjeho a najlěpscheho radziczelej shubiec njecha-sche; duž so f tym spokoji, so fwojeho dwórského předarja wot-fadži a jemu tež sakasa, we wukraju sastojuństwo pschijec.

Dwě lěče posdžischo stejesche ras wójwoda se fwojim radziczelom se Schütz na torhoschezu, jako runje wotfadženy dwórski předar Urspurger nimo njeju džěsche. Duž se Schütz f fwojemu knjesej džěsche: „Wy mějescheže sbože a žohnowanje, tak dołho hacž bē tutón muž hiščeže we fwojim sastojuństwie. Wot teho čaša pak, so mamy sa njeho muža, kiž jeno po hubje rěči, dže wschitko překi. Zeli so chzeče tu jemu činjenu njeprawdu sašo wurunacž, dha hladaječe, so jeho f najmjenšcha na nēfajke waschnje sašo sasaracze.“ To wójwoda flubi. Urspurger bu sa defana (superintendentu) w Herrenbergu po-stajeny, pschindže 3 lěta posdžischo sa dwórského předarja do Londona a bu na posledku přeni farar pschi Ganinej zyrkwi w Augsburgu, hdžež je wjele lēt f wulkim žohnowanjom skutkowal.

Jeho fynu bu tam jeho našlednik. Tutón je fēbi se sa-koženjom „Něšesčijianskeho towarštwu w Baselu“ flawne mjeno dobył. Tehodla je to mjeno Urspurger we Württembergskej hiščeže džęža widžane.

Meja.

We pschnosčji steja
Wšchě sahony saš;
Budž khwalena meja
A rjenšchi twój čaš!

Raf počna fy hudžby
Pšes hona a haj,
Raf minu so srudžby
A wotfhorj kraj!

Bój, žohnuj a pschewodž
Doł, hory a frjo,
A wot tudy njekhodž,
Hacž satežewa wscho.

Ssy sachodnosč takle
Paf wupšchena,
Schto krašnische hakle
Kaj njebjeski ma!

H. Zejler.

Čsjo pscheczeljo.

Něchtó mějesche tšjoch pscheczelow. Dweju lubowafche jara, tšeczeho njemějesche wjele sańcž, runjež tón najsprawnišcho f nim mēnjesche. Ras jeho psched fud žadachu, hdžež bē wótrje, ale njewinowacze wobfkorženy. „Schto wot was“, wón f nim džěsche, „čže so mnu hič a sa mnje fwědcžicž? Pschetož wótrje fym wobfkorženy a kral je hněwny.“ Přeni jeho pscheczelow so hnydom samolwjesche, prajizy, so sadžěwkwow dla f nim hič njemóže. Druhi

jeho hacž f durjam radnizy pschewodžesche; tu so wobroczi a džěsche wróczo, so hněwneho fudnika strachowawšchi. Tšeczi pak, na kotrehož bēsche najmjenje twarił, sobu nuts džěsche, rěčesche sa njeho a fwědcžesche wo jeho njewinje tak radosnje, so jeho fudnik pscheci a wobdari.

Tšjoch pscheczelow ma čłowjet w tymle fwěče. Raf so čji sadžeržuja w fmiertnej hodžinje, hdžž jeho Bóh psched fud žada? Pšenjesy, jeho najlěpschi pscheczel, jeho najprjedy wopuščeža a njeńdu f nim. Pschiwusni a pscheczeljo pschewodžej ju jeho hacž f durjam rowa a wrócza so sašo do fwojich domow. Tšeczi fu jeho dobre skutki, f wěry wukhadžaze. Wone fame pschewodžuja jeho hacž f trónej fudnika, du do prjedy, rěčza sa njeho a namakaju fmiłnosč a hnadu.

Podpjera Gustav-Adolfskeho towarštwu.

W lěče 1912 je Gustav-Adolfske towarštwu mjes Słowjanami podpjerako:

1	masursku wošadu w Rušowstej,	
4	masurske wošady w Pruskej,	
6	pólskich wošadow w Bójnanskej,	
6	" " w Schlesyjskej,	
4	čisťo-pólskich wošadow	} w Awstrijkej,
8	pólsko-němskich "	
1	pólsko-němsko-čěšku woš.	
175	čisťo-čěškich wošadow,	
13	čisťo-šlowačskich "	
5	šlowačsko-madžarskich wošadow,	
2	" němskej wošadže,	
7	" němsko-madžarskich wošadow,	
1	šlowjensku wošadu,	
1	šlowjensko-madžarsku wošadu,	
1	" němsku wošadu.	

wscho hromadže 235 čisťe abo f wjetšcha šlowjanskich wošadow. Po sapisťach Gustav-Adolfskeho towarštwu sestajak Šchwjela.

Wšchelake f bliska a f daloka.

— Sšwjedžen fwojateje Trojizy Budyške pšobocžne Gustav-Adolfske towarštwu fwoj lětny fwojedžen w Katezach fwojeczi. S pschisamtnjenjom f popołdnishimaj čahomaj tak derje wot Budyšchina kaž tež wot Wojerez so fěrbske kemschenje popołdnju 1/4 hodž. sapočnje, na kotrymž budže f. farar Mrósał f Budyšchinka předowacž. Němske kemschenje sapočnje so w 5 hodž. Přėdowanje je knjes duchowny Pfeiffer f Warnsdorfa w Čzechach na so wšak. Po druhim kemschenju budže shromadžisna w hosčęznu „Salskeho doma“, hdžež budže knjes duchowny Pfeiffer rěčecž wo fwojich nashonjenjach na polu Gustav-Adolfskeho skutkowanja, wofebje w Steiermarkskej. Wšchitzy pscheczeljo Gustav-Adolfskeho skutkowanja bratrowskeje pomhazeje lubosče na wěrybratrach w ros-próščenju so wutrobnje na fwojedžen pscheproschuja a so na to potafuja, so je skladnostne pschindženje se železnizy na fwojedžen a so móža po skóncženju fwojedženja so sašo 1/29 hodž. f čahom domoj wrócicž.

— Sšerbiske towarštwu w Něškwacžidle je sańdženu njedželu fwoju thorhoj fwojatocžnje pšowjecziko. Pšowjeczenje mějesche knjes farar Waktar f Něškwacžidla. Knjes komornik Vietinghoff a knjes farar Waktar buschtaj sa čęstneju fobustawow pomjenowanaj.

— Sańdženu pōndželu je so nowa katolska zyrkej we Wojerezach psches knjesa biskopa Augustina pšowjeczika.